

karanlık kikaplık

Joe Hill

Kalp Şeklindeki Kutu

İngilizce aslından çeviren
Esat Ören

İyilerden biri olan babama ithaf ediyorum.

ÖLÜLERİN NASIL KADERLERİ OLABİLİR?

-Alan Moore, *The Voice of the Fire*

SİYAH KÖPEK

1

Jude'un özel bir koleksiyonu vardı.

Stüdyo duvarındaki platin plakları arasında Yedi Cüceler'in çizimleri vardı. Bunları hapishanedeyken John Wayne Gacy çizmiş ve ona göndermişti. Gacy, Disney'in altın dönemini de küçük çocuklara cinsel tacizde bulunmak kadar severdi; neredeyse Jude'un albümlerini sevdiği kadar...

Jude'un elinde on altıncı yüzyılda şeytan kovmak için kafası tereyle kesilen bir köylünün kafatası vardı. Dolmakalem koleksiyonunu da bunun tam ortasındaki deliğe tıkmıştı.

Bir cadı tarafından imzalanmış üç yüz yıllık bir itiraf yazısı da vardı. "Siyah bir köpekle konuştum; ruhumu ona teslim edersem inekleri zehirleyeceğini, atları çıldırtacağını ve çocukları hasta edeceğini söyledi, ben de ona evet dedim ve mememi emdirdim." Kadın yakılarak öldürülmüştü.

Jude'un sahip olduğu başka şeyler arasında on dokuzuncu yüzyıl başlarında bir adamı asmak için kullanılmış kaskatı bir ilmik, Aleister Crowley'in çocukluğundan kalma bir satranç tahtası ve gerçek şiddet, tecavüz ve ölüm sahnelerini içeren bir film de bulunuyordu. Koleksiyonundaki bütün şeyler arasında onu en çok huzursuz edeni bu filmdi. Bunu Los Angeles'ta bazı dizilerde güvenlik görevlisi olarak çalışan bir polis getirmiş ve bu videonun hastalıklı olduğunu söylemişti, hatta bunu büyük bir hevesle dile getirmişti. Jude filmi seyrettikten sonra ona hak verdi. Gerçekten hastalıklıydı. Ayrıca dolaylı yoldan Jude'un evliliğinin sonlanmasını da hızlandırmıştı. Yine de filmi saklamaya devam etti.

Koleksiyonundaki acayip ve ürpertici nesnelere çoğu hayranlarının göndermiş olduğu hediyelerdi. Koleksiyonu için bir şey satın aldığı çok enderdi; ama asistanı Danny Wooten ona internette bir hayalet satıldığını söyleyip bunu satın almak ister mi, diye sorduğu zaman Jude hiç düşünmedi bile. Bu tıpkı yemek için bir lokantaya gidip özel yemeğin ne olduğunu öğrenince, münâyeye bile bakmadan sipariş etmek gibiydi. Bazı dürtüler üzerine düşünmeyi gerektirmezdi.

Danny'nin ofisi Jude'un 110 yıllık, bakımsız çiftlik evinin kuzeydoğusundaki nispeten yeni bir müstemilattaydı. Kliması, OfficeMax mobilyaları ve sütlü kahve rengindeki halısıyla ofisin, evin geri kalanından çok farklı, kişiliksiz bir havası vardı. Paslanmaz çelik çerçeveler içindeki konser afişleri olmasaydı, burası pekâlâ bir dış hekiminin bekleme odası olabilirdi. Posterlerden birinde, arkalarından kanlı sinirler sarkan gözbebekleriyle dolu bir kavanoz vardı. Bu afiş All Eyes On You' turu için tasarlanmıştı.

Bu müstemilat yapıldıktan hemen sonra Jude pişman olmaya başlamıştı. İşleriyle ilgili görüşmek için Piecliff'ten kalkıp kırk dakikalık bir araba yolculuğu ile Poughkeepsie'deki kiralık bir ofise gitmek istememişti ama galiba bu, Danny Wooten'in burada, evinde bulunmasından daha iyi olacaktı. Danny ve Danny'nin iş yeri buraya fazla yakındı. Jude mutfaktayken oradaki telefonların art arda çaldığını duyuyor ve bu sesler onu deli ediyordu. Yıllardır bir albüm kaydetmemişti ve Jerome ile Dizzy (orkestrası da onlarla birlikte) öldüğünden beri hemen hemen hiç iş yapmamıştı ama telefonlar hâlâ çalıyor duruyordu. Ondan zaman ayırmasını isteyenler, bitmek bilmeyen yasal ve profesyonel talepler, sözleşmeler, promosyonlar, Judas Coyne Incorporated şirketinin durmaksızın süregelen çalışmaları artık onu boğmaya başlamıştı. Evindeyken kendisi olmak istiyordu, bir ticari marka değil.

Günün büyük bir kısmında, Danny evin diğer odalarına girmiyordu. Kusursuz bir insan değildi ama Jude'un özel alanına saygı duyardı. Yine de Danny, Jude hiç haz etmeden de olsa günde dört

* (İng.) Bütün gözler senin üzerinde. -çn

beş kez ofise geldiği zamanlarda istediği gibi davranmayı hak ettiğini düşünüyordu. Ağla ve köpeklere gitmenin en çabuk yolu ofisten geçmekti. Ön kapıdan çıkıp evin etrafından dolanarak Danny'den kaçabilirdi ama sırf onunla karşılaşmamak için kendi evinden gizlice çıkmak ağırlığına gidiyordu.

Üstelik Danny'nin daima onu sinirlendirecek bir şey yapması da mümkün değilmiş gibi görünüyordu; ama her seferinde de yapardı. Acilen bakması gereken bir şey yoksa sohbet etmek istiyordu. Danny, Güney Californialıydı ve konuşmaya başladı mı susmak bilmezdi. Hiç tanımadığı insanlara, bağırsaklara çok iyi gelen buğday çiminin yararlarını anlatırdı. Otuz yaşındaydı ama on dört yaşındaymış gibi pizza getiren çocukla PlayStation ve kaykay hakkında sohbet edebilirdi. Klima tamircisine içini döküp kız kardeşinin ergenlik yaşlarındayken aşırı doz eroinle öldüğünü, intihar eden annesinin cesedini kendisinin bulduğunu anlatabiliyordu. Onu mahcup etmek imkânsızdı. Utangaçlık nedir bilmezdi.

Jude, Angus ve Bon'u besledikten sonra Danny'nin ateş sahasını neredeyse yarılamak üzereydi, belki yakalanmadan ofisten geçebileceğini umuyordu; ama o anda Danny, "Hey, Şef, şuna bir baksana," dedi. Danny ilgi istediği zaman hep bu cümleyle başlardı, Jude ise bunun yarım saatlik bir zaman kaybının ayak sesleri olduğunu bildiği için nefret ederdi. Daima doldurulması gereken formlar, bakılması gereken faks mesajları olurdu. O anda Danny ona birisinin bir hayalet sattığını söyleyince, Jude'un ilgisi kabardı. Danny'nin bilgisayar ekranına bakmak için masasına gitti.

Danny bu hayaleti internetteki bir müzayede sitesinde bulmuştu; eBay gibi tanınmış bir site değildi, yeni palazlanmaya başlıyordu. Jude yazıya bakarken Danny bunu yüksek sesle okumaya başladı. Jude fırsat verse onun yiyeceği eti bile dilimlerdi. Adamda daima bir hizmet etme eğilimi vardı, ki Jude bunu bir erkekte iğrenç bulurdu.

"Üvey babamın hayaletini satın alın," diye okudu Danny. "Altı hafta önce yaşlı üvey babam aniden öldü. O sırada bizimle kalıyordu. Kendi evi olmadığı için bir akrabasından diğerine gider, gittiği

yerlerde bir ay kadar kalırdı. Başta onu çok seven kızım olmak üzere, herkes onun ölümüyle şoka uğramıştı. Hiç beklemedik bir şeydi. Son gününe kadar çok hareketli bir adamdı. Hiçbir zaman televizyonun karşısında göremezdiniz onu. Her gün bir bardak portakal suyu içerdi. Ağzındaki bütün dişler kendi dişleriydi.

“Bu boktan bir şaka,” dedi Jude.

“Hiç sanmıyorum,” dedi Danny ve devam etti. “Cenazesinden iki gün sonra küçük kızım onu kendi yatak odasının tam karşısında bulunan misafir odasında otururken gördü. Kızım onu gördükten sonra artık kendi odasında yalnız kalmak, hatta üst kata bile çıkmak istemedi. Kızıma dedesinin asla ona bir zarar vermeyeceğini söyledim; ama kızım onun gözlerinden korktuğunu söyledi. Gözleri artık siyah çizgiler hâlindeymiş ve bakmamak gerekiyormuş. Kızım o günden beri benim yanımda yatıyor.

“Önce bunu kızımın kendine anlattığı bir korku hikâyesi olduğunu sandım ama dahası vardı. Misafir odası sürekli soğuktu. Odanın içini kolaçan edince, en soğuk yerin üvey babamın pazar ayınlarında giydiği takım elbisesinin asılı olduğu gardırop olduğunu fark ettim. O elbiseyle gömülmek isterdi ama cenaze evinde bunu giydirmeye çalıştığımız zaman üzerine hiç uymadığını gördük. İnsanlar öldükten sonra küçülüyorlar. Gövdelerindeki su kuruyor. Üvey babamın en iyi elbisesi ona çok büyük gelmişti; cenaze evi personelinin önerisi üzerine onlardan bir elbise satın aldık. Neden razı oldum, bilmiyorum.

“Önceki gece uyandım ve üvey babamın üst katta dolaştığını işittim. Odasındaki yatak hep dağınık oluyor, kapısı devamlı açılıp kapanıyordu. Kedi de üst kata çıkmıyordu; bazen merdivenin alt basamağında oturup benim göremediğim bir şeye bakıyordu. Bir süre baktıktan sonra sanki kuyruğuna basılmış gibi acı bir feryat çıkarıp oradan kaçıyor.

“Üvey babam hayatı boyunca öte âlemci biri olmuştu ve ben burada bulunmasının nedeni kızıma ölümün bir son olmadığını öğretmekti; ama kızım daha on bir yaşında, onun normal bir hayat sürmesi ve benim yanımda değil, kendi odasında yatması gerekiyor.

Aklıma gelen tek şey üvey babama başka bir ev bulmaya çalışmak; bu dünyada ölümden sonraki hayata inanan pek çok insan var.

“Üvey babamın hayaletini en yüksek teklifi veren kişiye satacağım. Tabii, bir ruh gerçek anlamda satılamaz ama ona kucak açarsanız evinize gelip sizinle kalacağına inanıyorum. Daha önce dediğim gibi, öldüğünde kendine ait bir yeri yoktu ve bizim yanımızda geçici olarak kalmaktaydı. Bu nedenle, istendiği bir yere gideceğine eminim. Sakın bunun bir dalavere veya eşek şakası olduğunu, paranızı alıp size hiçbir şey göndermeyeceğimi sanmayın. Kazanan teklifçinin eline yatırımının karşılığı olarak somut bir şey geçecek. Size onun pazar ayınlarında giydiği takım elbiseyi göndereceğim. Ruhu herhangi bir şeye bağlıysa, bu elbise olduğuna inanıyorum.

“Great Western Tailoring dikimevinde yapılmış, eski moda, çok şık bir elbise. İnce gümüş rengi ince çizgileri, saten astarı... vesaire... vesaire...” Danny okumayı bırakıp ekranı işaret etti. “Ölçülerine bak, Şef. Tam senin ölçülerin. En yüksek teklif seksen dolar. Eğer bir hayalete sahip olmak istiyorsan, yüz dolara senin olabilir.”

“Satın alalım,” dedi Jude.

“Ciddi misin? Yüz dolar teklif edelim mi?”

Jude gözlerini kısıp ekranda elbise tanımının hemen altındaki bir şeye baktı; üzerinde ARTIK SİZİN OLDU: \$1,000 yazan butona. Bunun da altında *Satın al butonuna tıklayın ve müzayedeyi hemen sonlandırın!* Jude parmağını bunun üzerine koyup tıkladı.

“Bunu bin dolar yapıp anlaşmayı kapatalım.”

Danny koltuğunda döndü. Sırtarak kaşlarını kaldırdı. Danny'nin Jack Nicholson'ununki gibi kaşları vardı ve bunu çok etkili kullanırdı. Galiba bir açıklama bekliyordu ama Jude herhangi bir açıklama yapabileceğine emin değildi; kendisine bile... O bedelin beşte biri bile etmeyecek eski bir takım elbiseye bin dolar ödemesini açıklayamayacaktı. Daha sonra bunun iyi bir reklam olabileceğini düşündü: *Judas Coyne bir hayalet satın alıyor.* Hayranları böyle haberlere bayılırlardı; ama bu daha sonra olacaktı. O anda, bildiği tek şey o hayaleti satın alan kişi olmaktı.

Jude, Georgia giyinmiş mi diye bakmak için yukarıya çıkmayı

düşündü. Yarım saat önce ona giyinmesini söylemişti ama onu hâlâ yatakta bulacağını tahmin ediyordu. Tahminine göre Georgia aradığı kavgayı çıkarana kadar yatakta kalacaktı. İç çamaşırıyla oturmuş, ayak tırnaklarını siyaha boyuyor olabilirdi veya dizüstü bilgisayarını açmış, Gotik aksesuarlarını karıştırıyor, diline saplayacağı ideal çivi arıyordu; sanki daha sapkın bir şeye gerek varmış gibi... Derken aklına internette gezinmek geldi ve aklına bir soru takıldı.

“Sen bu haberi nasıl buldun?” diye sordu Danny’ye başıyla bilgisayarını işaret ederek.

“Bununla ilgili bir e-posta geldi.”

“Kimden?”

“Bir müzayede sitesinden. E-postada, ‘Daha önce buna benzer şeyler satın aldığınızı fark ettik ve bununla ilgilenebileceğinizi düşündük,’ yazıyordu.”

“Daha önce buna benzer şeyler satın aldık mı?”

“Sanırım, doğaüstüyle ilgili nesnelere.”

“Ben bu siteden hiçbir şey satın almadım ki.”

“Belki de almışsındır ama hatırlamıyordunuzdur. Belki ben senin adına bir şey almışımıdır.”

“Lanet olası LSD. Bir zamanlar çok kuvvetli bir hafızam vardı. Ortaokuldayken satranç kulübündeydim.”

“Öyle mi? Bu çok ilginç.”

“Ne? Satranç kulübünde olmam mı?”

“Evet. Demek ki, çok inek bir öğrenciymişsin.”

“Evet. Ama satranç taşları yerine kesik parmaklar kullanıyordum.”

Danny bir kahkaha attı, biraz fazla yüksek sesli ve abartılıydı. Göz kenarlarındaki hayali yaşları sildi. Hıyar oğlu hıyar.

2

Takım elbise cumartesi sabahı erken bir saatte geldi. Jude uyanmıştı, köpekleriyle birlikte dışarıdaydı.

UPS kamyoneti durur durmaz Angus ona doğru atılınca, kayışı Jude'un elinden kurtuldu. Angus park hâlindeki kamyonetin kenarına sıçradı, ağzından köpükler çıkararak pençelerini sürücü tarafındaki kapıya dayadı. Sürücü direksiyondan ayrılmadı; köpeğe Ebola virüsünün yeni bir türüne bakan bir doktor ifadesiyle bakıyordu. Jude kayışı eline geçirdi ve biraz fazla sertçe çekince Angus sırtüstü yere kapaklandı; ama hemen ayağa kalkıp hırlamaya başladı. O sırada Bon da olaya dahil olmuştu ve Jude'un diğer eliyle tuttuğu kayışı geriyordu. Çıkarıldığı cırtlak sesler Jude'un kulaklarını tırmaladı.

Ağıla ve oradaki kulübelerine çok uzakta oldukları için Jude, bütün direnmelerine rağmen onları ön verandaya kadar sürükledi. Ön kapıdan içeriye sokup kapıyı arkalarından kapattı. İki köpek de gövdelerini kapıya dayayıp çılginca havladılar. Lanet köpekler.

Jude tekrar garaj yoluna dönüp UPS kamyonetine yaklaşınca, arka kapısı takırdayarak açıldı. İçerideki teslimat görevlisi adam kolunun altında uzun, yassı bir kutuyla aşağıya indi.

"Ozzy Osbourne'un Pomeranian cinsi köpekleri var," dedi. "Bunları televizyonda gördüm. Ev kedilerine benzeyen, şirin, küçük köpekler. Siz de onlar gibi küçük köpekler almayı düşünür müsünüz?"

Jude tek kelime etmeden kutuyu alıp eve girdi.

Kutuyu doğruca mutfığa götürüp tezgâhın üzerine koydu ve kupasına kahve doldurdu. Jude içgüdüsel olarak erken kalkan bir adamdı. Yolculuktayken veya kayıt zamanlarında sabahın beşinde

yatağa girmeye ve gündüz saatlerinin büyük bir kısmını uyuyarak geçirmeye alışkındı ama bütün geceyi uyumadan geçirmek pek onluk değildi. Yolda olduklarında öğleden sonra dörtte uyanır, huysuzdur, başı ağrıyordu, zamanın nasıl geçmiş olduğunu kestiremiyordu. Tanıdığı herkes ona uyanık sahtekârlar, arkadaşlarının yüzlerini takınmış duygusuz uzaylılar gibi görünürdü. Onları gerçek hâllerıyla görebilmesi için doğru düzgün alkol tüketmesi gerekiyordu.

Ne var ki, son kez turneye çıkmasından bu yana üç yıl geçmişti. Evdeyken pek içki istemezdi ve akşam dokuzda yatağa giderdi. Elli dört yaşında, babasının domuz çiftliğinde Justin Cowzynski isimli bir çocuk olduğu günlerdeki yaşam ritmine dönmüştü. Babası olacak o cahil puşt güneş doğduğunda hâlâ yataktaysa onu saçlarından tutup kaldırırdı. Çamurlar, havlayan köpekler, dikenli ter örgüler, külüstür çiftlik evleri, ciyaklayan domuzlarla geçen bir çocukluktu; pek az insan görürdü. Annesi günün büyük bir kısmını yüzünde beyni uyuşturulmuş bir ifadeyle mutfakta geçirirdi; babası dönümlerce domuz bokunu öfkeli kahkahalarla ve yumruklarıyla yöneten bir adamdı.

Jude birkaç saat önce uyanmıştı ama henüz kahvaltı etmemişti; Georgia mutfağa girdiğinde jambon kızartıyordu. Üzerinde sadece siyah bir külot vardı; kollarını *piercingli* memeleri üzerinde kavuşturmuştu, siyah saçları darmadağınikti. Aslında adı Georgia değildi. Her ne kadar iki yıldır bu adı kullanmış olsa da Morphine de değildi, Marybeth Kimball'dı. Bu o kadar sade ve masum bir isimdi ki Jude'a ilk söylediğinde sanki utanır gibi gülmüştü.

Jude'un birçok Gotik tarz meraklısı sevgilisi olmuştu; bunların kimi striptizci veya falcıydı. Siyah ojeli, haç kolyeleri takan güzel kızlardı. Jude onlara ait oldukları eyalete özgü şeyler söylerdi ama kızlar bundan hoşlanmazlardı; çünkü yaptıkları zombi makyajlarıyla silmeye çalıştıkları kişiyi hatırlatıyordu. Georgia yirmi üç yaşındaydı.

“Lanet olası aptal köpekler,” dedi hayvanlardan birini ayağıyla dürterek. Jambonun kokusunu almış olan köpekler Jude'un bacakları etrafında dolanıyorlardı. “Beni uyandırdılar.”

“Belki de artık uyanma zamanın gelmişti. Buna hiç düşündün mü?” Georgia hiç saat ondan önce kalkmazdı.

Georgia portakal suyu almak için buzdolabına doğru eğildi. Külotunun kışının beyaz kenarlarını gerişi Jude’un hoşuna gidiyordu; ama kız karton kutudan portakal suyunu içerken başını çevirdi. Georgia kutuyu tezgâhın üzerinde bıraktı; kutu tekrar buzdolabına konmazsa bozulacaktı.

Jude, Gotik kızları seviyordu. Çevik, atletik, dövmeli gövdeleri ve sapkınlık hevesleriyle onlarla seks yapmak çok hoş olurdu. Ama daha önce bir kez evlenmişti; karısı bir şey içmek için bardak kullanır, işi bittikten sonra bulaşığını kaldırır, sabahları gazete okurdu; Jude onunla yaptığı sohbetleri özlüyordu. Yetişkinlere özgü sohbetlerdi. Striptizci değildi, fala inanmazdı. Yetişkinlere özgü bir birliktelikti.

Georgia, UPS kutusunu bir et bıçağıyla kesip açtı ve bıçağı ucunda bandıyla birlikte tezgâhın üzerinde bıraktı. “Bu nedir?”

Kutunun içinde ikinci bir kutu vardı. Sıkışmıştı ve ikinci kutuyu çıkarmak için Georgia’nın uğraşması gerekti. Büyüktü, parlaktı, siyahtı ve kalp şeklindeydi. Bazen şekerlemeler böyle kutular içinde gönderilirdi ama bu kutu şekerleme için çok fazla büyüktü; üstelik şekerleme kutuları pembe veya sarı olurdu. O hâlde, kadın iç çamaşırı kutusu olmalıydı – ne var ki, Jude daha önce hiç onun için böyle bir şey sipariş etmemişti. Jude’un alnı kırıştı. Kutunun içinde ne olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu, ama bir yandan da bunu bilmesi gerektiğini düşünüyordu. O kalp şeklindeki kutunun içinde gelmesini beklediği bir şey olmalıydı.

“Bu benim için mi?” diye sordu kız.

Kapağı açıp içindekini çıkardıktan sonra Jude’un görmesi için kaldırdı. Bir takım elbiseydi. Birisi ona bir takım elbise göndermişti. Siyahtı, modası geçmişti, üzerine geçirilen naylon torba yüzünden ayrıntıları belli olmuyordu. Georgia, sanki bu almayı düşündüğü bir elbiseymiş ve Jude’un fikrini almak istermiş gibi, elbiseyi omuzlarına kadar kaldırıp vücudunun önünde tuttu. Akli karışmış, alnı kırıştı. Jude bir an bunun neden geldiğini hatırlamadı.

Tam, neden geldiğini bilmiyorum demek için ağzını açtığı anda, “Ölü adamın elbisesi,” dedi.

“Ne?”

“Hayaletin,” dedi Jude konuştuğuça hatırlayarak. “Bir hayalet satın aldım. Bir kadın üvey babasının ona musallat olduğuna inanıyordu. Bu nedenle onun huzursuz ruhunu internette satışı çıkarmıştı. Ben de bin dolar ödeyip bunu satın aldım. Bu, o adamın elbisesi. Kadın bu elbise yüzünden hayaletin ona musallat olduğunu düşünüyor.”

“Of, bu çok kıyak be,” dedi Georgia. “E, bunu giyecek misin?”

Jude’un tüyleri diken diken oldu. Bir an için bu düşünce ona müstehcen geldi. “Hayır.”

Sesindeki soğukluk Georgia’yı şaşırttı ve sırtarak ona baktı.

Jude, “Üzerime uymaz,” dedi. Oysa aslında bu hayalet hayattayken tam onun boyunda ve ölçülerindeydi.

“Belki ben giyerim,” dedi Georgia. “Ben de biraz huzursuz bir ruh sayılırım. Ayrıca erkek kıyafetleri içinde çok seksi görünürüm.”

Jude bir kez daha tiksinti duydu. Kız bu elbiseyi giymemeliydi. Bunun şakasını yapması bile onu rahatsız etti. Giymesine izin veremeyecekti. O anda, bundan daha itici bir şey düşünemiyordu.

Ki bu da kayda değer bir şeydi, çünkü Jude pek az şeyi itici ve zevksiz bulurdu. Tiksinme duygusuna yabancıydı. Kutsal şeylere saygı duymuyordu; o sayede otuz yıl iyi bir hayat sürmüştü. “Ne yapacağıma karar verene kadar bunu yukarıya götürüp bir yere asacağım.”

Georgia onun tepkisini ilginç bularak bir süre ona baktıktan sonra naylon koruyucuyu çekip çıkardı. Ceketin gümüş düğmeleri aydınlıkta parladı. Karga tüyleri kadar siyah olan elbisenin kasvetli bir görünüşü vardı, ama çeyrek dolar büyüklüğündeki o düğmeler kırsal havası veriyordu. Buna bir papyon eklenirse, Johnny Cash’in sahnede giyebileceği bir kıyafet olurdu.

Angus panik hâlinde havlamaya başladı. Elbiseden uzaklaşp arka ayakları üzerine çöktü ve kuyruğunu topladı.

Georgia güldü. “Bu gerçekten hayaletmiş.” Elbiseyi önünde tutarak sağa sola salladı, Angus’un karşısına geçip bir matadorun pe-

leriniymiş gibi hayvanın üzerine doğru salladı. Gırtlğından ucube sesler çıkararak tam önünde durdu; zevkten ölecek gibiydi.

Angus geriye doğru kaçarken mutfak tezgâhının taburelerinden birine çarpıp devirdi. Bon da kulakları kafasına yapışmış hâlde tezgâhın altından bakıyordu. Georgia bir kahkaha daha attı.

“Kes artık be!” dedi Jude.

Georgia ona sapıkça mutlu bir bakış attı; büyüteçle karıncaları yakan bir çocuk gibi görünüyordu. Sonra acı duymuş gibi yüzü buruştu ve haykırdı. Küfrederek sağ elini tutarken elbiseyi tezgâhın üzerine attı.

Başparmağının ucundan bir damla kan damladı ve yere düştü. “Hassiktir,” dedi. “Lanet olası iğne.”

“Hak ettiğini bulursun,” dedi Jude.

Georgia ona öfkeyle bakıp ortaparmağını kaldırdı ve mutfaktan çıktı.

O gittikten sonra Jude portakal suyunu buzdolabına koydu. Bıçağı lavaboya bıraktıktan sonra yerdeki kanı silmek için bir el bezi aldı, o anda gözü elbiseye takıldı ve yapmak üzere olduğu şeyin ne olduğunu unuttu.

Elbiseyi düzeltti, kollarını göğsünün üzerinde katladı, eliyle her yanını yokladı. İğne falan yoktu, kızın eline neyin battığını anlayamadı. Elbiseyi düzgün bir şekilde tekrar kutunun içine yerleştirdi.

Burnuna ekşi bir koku gelince tavaya baktı ve küfrü bastı. Jambon yanmıştı.